

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

Quod propter bonitatem dei, & eius amorem induci debeat homo ad
mundi contemptum.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

facile rumpitur. Triplici ergo motiuo, tripartita
q̄ via mōstrandum est, q̄ sanctum, diuinum, ac
meritorium: q̄ salubre, nobile, expediēsq̄ sit, mū
dum & ea quæ mundi sunt, perfecte contemnere
Quædam ergo rationes motiuę, seu vię huius be
ati contemptus sumuntur ex parte dei: quædam
ex parte nostri, & quædam ex parte mundi. De
quibus seriatim ac ordinate tractandum est. Ita
q̄ ex parte dei ad mundi contemptum nos indu
cere debet. Primo amor & bonitas dei gloriosi et
benedicti. Secūdo zelus diuini honoris, hoc est in
gens affectio honorandi deum perfecte quātum
possibile est. Tertio exhibitio beneficiorum ipsi
us dei. Quarto consideratio promissorum eius.
Quinto q̄ deus ipse in propria persona hoc ip̄m
consuluit. Sexto, q̄ ipse id fecit. De alijs aut̄ infra
dicetur.

Quod propter bonitatem dei, & eius amo
rem, induci debeat homo ad mundi con
temptum. Articulus decimus.

Nomen tuum et memoriale tuū dñe
in desiderio animæ. Anima mea de
siderauit te in nocte: sed & spūs me
us in p̄cordijs meis: de mane vige
labo ad te. Cū bonū sit appetitus ob

Esa. 26.

iectum, sicut deus sublimis est bonitas, pura, im
mensa, perfecta: sic ipse est in infinitū desiderabi
lis atq̄ amabilis: ita vt eum p̄ omnibus incōpa
rabiliter amare debemus. Vñ quicquid ab eius
amore, aut sui amoris feruore impedit, auertit, re
tardat: iustum est spernere, abnegare, relinquere.
Porro a dei amore ac bonitate p̄sertim impedi
unt, seu auertunt nos mundus, & ea q̄ mūdi sunt.
Propter quod ait Greg. Tanto a superno amore
distant

Gregori.

disiungimur: quanto inferius delectamur, in terrenis occupamur, secularibus implicamur. **Philosoph**

Vir-
tus namq; maior & fortior est vnita q̄ dispersa. Idcirco q̄ animæ nostræ affectus magis dispergi-
tur atq; diuiditur in creaturæ inordinato amo-
re, seu mundana effectione: eo ad diligendū de-
um debilior, frigidior, tenebrosior, et ineptior red-
ditur. Propter quod dicit Chrysoſto. Pro quanta

Chrysoſt.

parte est cor tuum ad aliquam rem: pro tāra est minus ad deum. Quid em̄ sunt ista terrena & carnalia: nisi onera quædam grauissima, affectum hominis deorsum trahentia a supernorum intuitu & affectu impeditiua? Totum ergo cor nostrum extendamus ad deum, tota mēre feramur in eum. Ipse sit nobis causa & ratio diligendī omnia alia: ita vt nihil in creaturis amemus, nisi in quantum est nobis medium quoddam tendendi ad deum, hoc est in quantum est nobis necessarium vel vtile in via ad patriam. Cæterum tam feruenter afficiamur ad deum, eiusq; amorē dulcissimū tantū æstimemus, vt cætera omnia, et cū cæta vana ac transitoria arbitremur & aspernemur tanq̄ vilissima stercore: eo q̄ deus omnipotens & æternus sit omnibus prorsus in infinitum preciosior, appetibilior, gloriosior, pulchrior, dulcior, atq; in omni bonitate, perfectione, nobilitate, præstātor. Itaq; animæ nostræ in diuine maiestatis contēplatione suspensæ angusta sit omnis creatura. Videat totum vniuersum, respectu in-
circumscrip-
tibilis dei, esse velut imperceptibile punctum, nec alicuius reputationis, aut amabilitatis, ita vt nec dignum ducat trāsitoria ista aspicere: sed tota transformetur, inflammetur, stabilatur, liquefiat, & absorbeatur in deum, dicēs

D iij cum san

DIONYSII CART.

Psal. 72. cum sancto, Deus cordis mei, & pars mea deus
& 17. in æternum. Et iterum, Diligam te dñe forritudo
Rom. 8. mea. Itemq; cum Apost. Scio q; neq; mors, neq;
vita, neq; creatura aliqua poterit me separare
a charitate dei. Intueamur q̄ vile sit pro delictis
mortalis ac misere carnis, pro humana laude &
gloria, pro temporali honore, ab hoc superessenti
ali incōmutabili, & incōprehensibili bono auer
ti aut retardari. Efficiamur cœlestes, deiformes,
1. Cor. 6. ac deificati, familiares, ac intimi deo viuenti.
Quid nobis & istis terrenis, qui ad imaginē su
per sanctę trinitatis sumus creati, Christi sangui
ne liberati, ad angelicę beatitudinis æqualita
tem vocati? Despiciamus ergo hæc omnia, et in
illo vno, quod solum necessariū est, fixa atq; col
lecta sit tota occupatio, intentio, & affectio no
August. stra. Quēadmodum admonet Aug. Vt hō sit ali
quid: conuertat se ad illum a q̄ creatus est. Rece
dendo enim frigescit, accedendo feruescit: recedē
do tenebrescit, accedendo clarescit. A quo em̄ ha
bet vt sit, apud illum habet, vt bene sit. Ipse em̄
dñs deus noster est summa & vera suauitas, om̄i
suauitate dulcior, om̄i luce clarior, om̄i secreto inte
rior, om̄i honore sublimior. Ip̄e insuper vita pu
rissima: a quo auerti, est cadere: ad quem conuer
ti, est surgere: in quo manere, est vere cōsistere: in
quo habitare, est viuere. Præterea sicut frumen
tum in terra putrescit, in superioribus vero locis
conseruatur illæsum: sic nō putrescit cor nostrum
si eleuatur ad deum. Si vero deprimatur in rebus
terrenis, putrescit continuo. Cupio ergo te frater
pręamande, amore bonitatis diuinę, affectu pro
ficiendi in diuinitatis dilectione, desiderio tam
contemplatiuę theoreticę ac nobilissimę vitę trá
sitoria

sitoria cuncta calcare, omnem mundi ornatum
 horrere, soli deo tota mente vacare. Quod fieri
 nequit, nisi corporales delicias, vanitates mun-
 danas, ac proprias libertates omnino contēnas,
 prout etiam Cassianus testatur. Nunquam affe- **Cassianus.**
 ctus noster ad desiderium aeternorum perfecte ac-
 cenditur, nec intellectus noster ad contemplatio-
 nem cœlestium perfecte acuitur: nisi cura carnis
 fortiter refrenetur. O dilecte si diues vis esse, & in-
 finiti boni possessor consistere, audi cōsiliū san- **Ambrosii.**
 cti Ambrosij: Qui vult, inquit, deū possidere, re-
 nunciet mundo, vt sit illi deus beata possessio.
 Quantum moreris mundo, tantum viuis deo: &
 quantum viuis mundo, tantum es mortuus deo.
 Deniq; qui diligit mundum, diligit inimicum &
 proditorem, amplexatur immundum, & amat
 periculum suum. Ideo Aug. Si delectat te, inquit, **Aug. usi.**
 hic mundus: semper vis esse immūdus. Et rursus,
 Si amas mūdum absorbebit te totum. Postremo
 deum summe debemus amare. Primo, propter su-
 am bonitatem immensam. Secundo, quoniam
 ipse prior dilexit nos. Tertio, quoniam multa no-
 bis beneficia iam impendit. Quarto, quoniā am-
 pliora dare in patria decreuit atq; promisit. Ad **Aug. usi.**
 huius charitatis feruorem extendamus nos sem-
 per, quoniam iuxta doctrinam Augustini, Non
 numerositas operum, non diuturnitas tempo- **Augusti.**
 rum: sed maior charitas, meliorq; voluntas au-
 get meritum. Siquidem quod patet, & quod la-
 tet in diuinis codicibus tenet: qui charitatem ser-
 uat in moribus. Ipsa nanq; aperit, capacemq; ef-
 ficat mentem amantis amati. O domine deus
 meus tu charitas es, tu amor qui nūq̄ extingue-
 ris: tu cor meum accende, tu illud inebria. Quid
 D iij voluor

DIONYSII CARTHV.

voluor, quid discuro, de vno in aliud: qd vago
per multa? Nonne in te solo, o deus sancte ac ado-
rande, deus fortis & gloriose, est omnium hono-
rum, omniumq; pulchror; & desiderabilium perfe-
cta possessio, incōprehensibilis plenitudo, opulē-
tia quomodolibet infinita. Quid ergo p̄stātius,
quid amabilius te putauī, vt abstraherē cor meū
a te, & ad caduca illud cōuerterem, concupiscē-
do quicq; extra & contra te? Vbi eram cum te-
cum non eram: q̄ defluerunt affectus mei, cum
te solum non desiderauerunt? Deus vitæ meæ q̄
vane cōsumpta & infructuose dilapsa sunt tem-
pora mea, in quibus sine fructu vixi corā te. Ve-
rum deinceps immobiliteē anima mea in te: q̄te-
nus sicut desiderat ceruus ad fontes aquarū, ita
desideret anima mea ad te deus.

Inductio ad contemptum mundi ex zelo
honoris diuini. Artic. vndecimus.

1. Reg. 19.

Vicūq; glorificauerit me: glorifica-
bo eum, ait dñs. Qui autē contēnunt
me, erunt ignobiles. Ex dei dilectiōe
procedit & oritur zelus diuini hono-
ris, seu ingēs affectio honorādi deū.

3. Reg. 19.

Quem zelum habebat Helias, cum diceret: Ze-
lo zelatus sum pro dño. Quo enim ardētius deū
amamus: eo intentius cupimus ipsum venerari
in omnibus, alios quoq; ad dei venerationem in-
ducere. Etm̄ sicut deus ratione suæ immensæ bo-
nitatis est infinitæ amabilitatis: ita vt nullus pote-
rit eum intantum diligere, quantum ipse est di-
gnus amari: sed in infinitum hinc deficit, sic de-
us ratione suæ maiestatis, dignitatis, ac sanctita-
tis immensæ, est honorabilitatis infinitæ: ita q̄
omnis creatura in infinitū occūbit ab exhibitio-
ne re-